

[Bomholt.]

forholdet mellem den danske Sælger og den udenlandske Køber. Hvis en virkelig dansk Eksport skal oparbejdes, kan det ikke overlades til et konkurrerende Lands Forretningsfolk at handle med Produkterne efter Forgødtbefindende. Af den udenlandske Importør kan der ikke kræves, at han skal have økonomisk Ansvar overfor Fiskeren eller overfor den danske Handelsmand, og han kan nødvendigvis aldrig fremskaffe de Priser, der fremkommer ved Handel i fast Regning. De nuværende Afsætningsforhold er underkastet de blindeste Tilfældigheder, og Eksportøren maa regne med en alt for stor Profitrate for ikke at risikere at bryde sammen; det kan jo ske, at en Sending Fisk imod alt Beregning ved Tilfældets Spil reduceres til en latterlig lav Pris. Disse Forhold skal nødvendigvis resultere i et for Fiskerne alt for lavt Prisniveau, i et økonomisk Pres paa alle Parter. Der er ingen Tvivl om, at det er Millionbeløb, der paa denne Maade gaar tabt for det danske Fiskerierhverv og derigennem for den danske Stat. Eksportørerne selv klager over de alt for høje Udgifter; de har til Telefon og Telegraf, men der maa jo blive urimelige Salgsomkostninger, naar hver enkelt Eksportør skal sætte sig i Forbindelse med de forskellige Kommissionsforretninger i Udlandet for at faa dem til at aftage en Portion Fisk, og det er til syvende og sidst Fiskerne, der kommer til at betale de store Kontorholdsudgifter. Derfor tør jeg sige, at Afsætningsforholdene er Fiskeriets Achilleshæl, Fiskeriets største Vanskelighed, og denne Vanskelighed kan naturligvis lettest fjernes, hvis Fiskerne selv forstaa, at den nuværende Tingenes Tilstand er uholdbar. Jeg ser, at saavel Eksportudvalget indenfor Dansk Fiskeriforening som Bestyrelsen for Andelssalgforeningernes Sammenslutning er i Gang med at finde nye Former for Fremtiden, og det samme Formaal har jo den af Regeringen nedsatte Kommission til Undersøgelse af Eksportmarkederne for dansk Erhverv. Det er at haabe, at navnlig den sidste Kommission vil komme til gunstige Resultater, da en bedre Organisation af Fiskeriets Salg er absolut paakrævet; der maa skaffes fastere Forbindelser med de udenlandske Markeder.

Og naar der er Tale om Fiskeriets Fremtid, kommer man ikke udenom det Problem, som hedder Storfiskeri. I Dansk Fiskeritidende for 9. Oktober har Foreningens Formand, Hr. M. C. Jensen, udtalt: „Jeg tvivler ikke om, at der virkelig kan skabes et Storfiskeri, hvis der virkelig var

Penge og Materiel“. Denne Anskuelse er sikkert den fremherskende blandt Fiskerierhvervets Udøvere, men foreløbig mangler der Kapital. De, der har Kendskab til den danske Fiskerbefolkning, vil vide, at Initiativ er der nok af, Mod er der nok af, men der mangler Kapital. Ifølge den Statistik, som den højtærede Finansminister har fremlagt for det høje Ting vedrørende de Skattelettelser, som vort Lands Formuebesiddere har opnaaet, viser det sig, at den Stand, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal tilhører, det vil sige Godsejerstanden, har opnaaet Skattelettelser paa over 2 Mill. Kr., medens Fiskeriets Folk i det danske Land kun har opnaaet 2900 Kr. Hvis man regner, at der er 14 000 Fiskere her i Landet, er det 20 Ø. pr. Næse; det er ikke en Gang til en halv Bajer, det er i hvert Fald ikke nok til, at der kan bygges en Storhavsflaade for Pengene. Der er maaske nok andre Folk, Bankmænd og Aktionærer, der har betydelig Kapital anbragt i danske Kuttere, men det aktive Fiskeris Mænd er ikke Velhavere; tværtimod, de er stillet som saa mange andre Mennesker, at de maa slide Nat og Dag for at forrente de Kapitaler, der er anbragt i deres Produktionsmidler; de fleste Fiskere er, tør man maaske sige, kun Prioritetsforvaltere, der ligesom Lønarbejderne maa slide for at fodre Kapitalen med Profit. Derfor er det ogsaa nødvendigt, at Staten paatager sig den store Opgave, som det er at fremhjelpe et Storfiskeri — uden derfor at forsømme det Fiskeri, der findes; det vil jeg gerne tillade mig at understrege. Om Storfiskeriet skal ske ved Trawlere, eller om det er tilstrækkeligt, at en Flaade af motordrevne Kuttere sejler ud med et større Skib som Moderskib, skal jeg lade være usagt, det er et Spørgsmaal, de sagkyndige maa afgøre, men Hovedsagen er, at der snarest finder en Afgørelse Sted, thi der er ingen Tvivl om, at et Storfiskeri vil gøre det muligt, ja nødvendigt, at oprette en Række Hjelpeindustrier. Ligesom det danske Landbrug er Fundamentet for en lang Række Industrier, der forbedrer Raavarerne, saaledes vil Fiskeriet kunne afgive en Basis for industrielle Eksportvirksomheder, der maaske kan blive af den største Betydning for Landets Økonomi. Men skal det ske, skal det ske i Tide, inden vore Nabonationer har udnyttet de store Chancer, der endnu findes. Efter hvad den tyske Fiskeri-Professor Dr. Ludwig J. Brühl meddelte i Aar i et Foredrag paa Polyteknisk Lærestalt, henter det tyske Rige 54 pCt. af de Fisk, der spises i Tyskland, udenfor Landets Grænser. Det vil altsaa sige, at der endnu